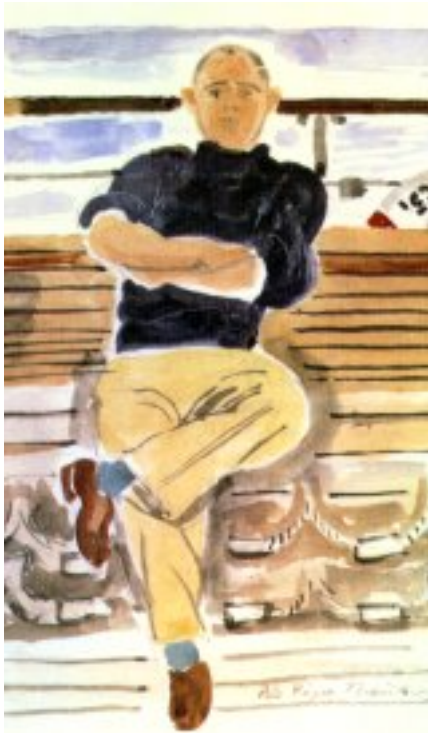

"Σιχαίνομαι το ναυτικό που μάζεψε λεφτά, εμούτζωσε τη θάλασσα και τηνε κατουράει"

Βιογραφικά στοιχεία

Στις 11 Ιανουαρίου, στο Νικολσκι Ουσουρίσκι, μια επαρχιακή πόλη της περιοχής του Χαρμπίν στη Μαντζουρία, ο ποιητής έρχεται στον κόσμο από γονείς Κεφαλλονίτες, το Χαρίλαο Καββαδία και τη Δωροθέα Αγγελάτου. Στην ίδια μικρή κινεζική πόλη, γεννιούνται και άλλα δυο παιδιά, η Τζένια κι ο Μίκας. Ο πατέρας του διατηρεί ένα εύρωστο γραφείο γενικού εμπορίου. Όταν ήταν πολύ μικρός, η οικογένεια γύρισε στην Ελλάδα. Μερικά χρόνια μείνανε στην Κεφαλονιά και από το 1921 ως το 1932 στον Πειραιά, όπου ο Νίκος Καββαδίας τέλειωσε το Δημοτικό και μετά το Γυμνάσιο. Ο μικρός Καββαδίας στο Δημοτικό είναι συμμαθητής με το Γιάννη Τσαρούχη. Διαβάζει Ιούλιο Βερν και άλλα βιβλία περιπέτειας. Στο Γυμνάσιο γνωρίζεται με το συγγραφέα και ιατρό του Πολεμικού Ναυτικού Παύλο Νιρβάνα. Δεκαοκτώ ετών, αρχίζει δειλά να δημοσιεύει τα πρώτα του ποιήματα στο περιοδικό της Μεγάλης Ελληνικής Εγκυκλοπαίδειας, με το ψευδώνυμο Πέτρος Βαλχάλας. Μαθητής του Δημοτικού, έγραψε τα πρώτα του ποιήματα. Το 1929 πήγε υπάλληλος σε ναυτικό γραφείο και λίγους μήνες αργότερα βγάζει το πρώτο του ναυτικό φυλλάδιο ως

"ναυτόπαις" και μπαρκάρει με το φορτηγό "Άγιος Νικόλαος". Για μερικά χρόνια, συνέχισε να φεύγει με τα φορτηγά, να γυρίζει πίσω ταλαιπωρημένος και αδέκαρος, για να ξαναφύγει σε λίγο. Όσπου αποφάσισε να πάρει το δίπλωμα του ασυρματιστή. Αρχικά ήθελε να γίνει καπετάνιος, μα είχε ήδη χάσει αρκετά χρόνια στις περιπλανήσεις του και το δίπλωμα του ασυρματιστή ήταν πιο σύντομη λύση. Το πήρε το 1939 ? έγινε όμως ο Β' Παγκόσμιος πόλεμος, πήγε στρατιώτης στην Αλβανία κι έμεινε ξέμπαρκος στην Αθήνα, τα χρόνια της γερμανικής Κατοχής. Ξαναμπαρκάρισε το 1944 και ταξίδεψε αδιάκοπα, ως ασυρματιστής, σε όλο τον κόσμο, ως τον Νοέμβρη του 1974 ? τρεις μήνες πριν απ' το θάνατό του, από εγκεφαλικό επεισόδιο, στις 10 του Φλεβάρη 1975.

Εργογραφία

Μαραμπού, 1933, Ποιήματα

Πούσι, 1947 , Ποιήματα

Τραβέρσο, 1975 , Ποιήματα

Βάρδια, 1954 , Μυθιστόρημα

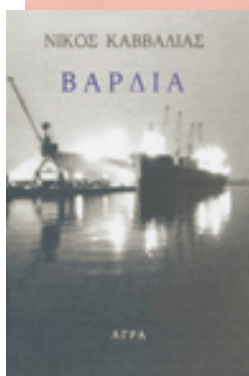
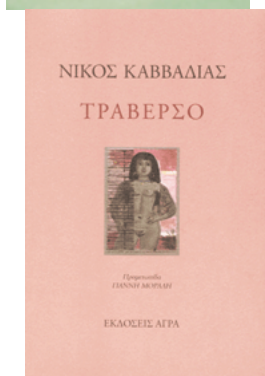
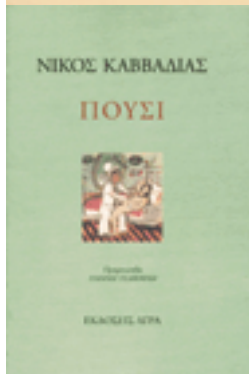
Λι, Στο Αλογό Μου , Του Πολέμου, 1987 , Πεζά.

Το ημερολόγιο ενός τιμονιέρη, 2005, Αθησαύριστα ποιήματα και πεζά

Νίκος Καββαδίας.Ο ποιητής της καρδιάς μας.

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τετάρτη, 17 Μάρτιος 2010 06:36

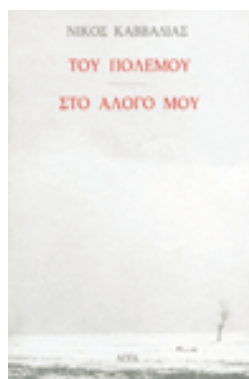

Νίκος Καββαδίας.Ο ποιητής της καρδιάς μας.

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τετάρτη, 17 Μάρτιος 2010 06:36

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

"Φαίνεται πια πως τίποτα - τίποτα δεν μας σώζει..."

Καίσαρ Εμμανουήλ

Ξέρω εγώ κάτι που μπορούσε, Καίσαρ, να σας σώσει.
Κάτι που πάντα βρίσκεται σ' αιώνια εναλλαγή,
κάτι που σχίζει τις θολές γραμμές των οριζόντων,
και ταξιδεύει αδιάκοπα την ατελείωτη γη.

Κάτι που θα 'κανε γοργά να φύγει το κοράκι,
που του γραφείου σας πάντοτε σκεπάζει τα χαρτιά·
να φύγει κρώζοντας βραχνά, χτυπώντας τα φτερά του,
προς κάποια ακατοίκητη κοιλάδα του Νοτιά.

Κάτι που θα 'κανε τα υγρά, παράδοξά σας μάτια,
που αβρές μαθήτριες τα' αγαπούν και σιωπηροί ποιηταί,
χαρούμενα και προσδοκία γεμάτα να γελάσουν
με κάποιον τρόπο που, όπως λεν, δε γέλασαν ποτέ.

Γνωρίζω κάτι, που μπορούσε, βέβαια, να σας σώσει.
Εγώ που δε σας γνώρισα ποτέ... Σκεφτείτε... Εγώ.
Ένα καράβι... Να σας πάρει, Καίσαρ... Να μας πάρει...
Ένα καράβι που πολύ μακριά θα τ' οδηγή.

Μια μέρα χειμωνιάτικη θα φεύγαμε.
Τα ρυμουλκά περνώντας θα σφυρίζαν,
τα βρωμερά νερά η βροχή θα ράντιζε,
κι οι γερανοί στους ντόκους θα γυρίζαν.

Οι πολιτείες οι ξένες θα μας δέχονταν,
οι πολιτείες οι πιο απομακρυσμένες
κι εγώ σ' αυτές αβρά θα σας εσύσταινα
σαν σε παλιές, θερμές μου αγαπημένες.

Τα βράδια, βάρδια κάνοντας, θα λέγαμε
παράξενες στη γέφυρα ιστορίες,
για τους αστερισμούς ή για τα κύματα,
για τους καιρούς, τις άπνοιες, τις πορείες.

Όταν πυκνή η ομίχλη θα μας σκέπαζε,
τους φάρους θε ν' ακούγαμε να κλαίνε
και τα καράβια αθέατα θα τ' ακούγαμε,
περνώντας να σφυρίζουν και να πλένε.

Μακριά, πολύ μακριά να ταξιδεύουμε,
κι ο ήλιος πάντα μόνους να μας βρίσκει·
εσείς τσιγάρα «Κάμελ» να καπνίζετε,
κι εγώ σε μια γωνιά να πίνω ουίσκυ.

Και μια γριά στο Αννάμ, κεντήστρα στίγματος,
- μια γριά σ' ένα πολύβοο καφενείο -
μια αιμάσσουσα καρδιά θα μου στιγματίζε,
κι ένα γυμνό, στο στήθος σας, κρανίο.

Και μια βραδιά στη Μπούρμα, ή στη Μπατάβια
στα μάτια μιας Ινδής που θα χορέψει
γυμνή στα δεκαεφτά στιλέτα ανάμεσα,
θα δείτε - ίσως - τη Γκρέτα να επιστρέψει.

Καίσαρ, από ένα θάνατο σε κάμαρα,
κι από ένα χωματένιο πεζό μνήμα,
δε θα 'ναι ποιητικότερο και πι' όμορφο,
ο διάφεγγος βυθός και τ' άγριο κύμα;

Λόγια μεγάλα, ποιητικά, ανεκτέλεστα,
λόγια κοινά, κενά, «καπνός κι αθάλη»,
που ίσως διαβάζοντάς τα να με οικτίρετε,
γελώντας και κουνώντας το κεφάλι.

Η μόνη μου παράκληση όμως θα 'τανε,
τους στίχους μου να μην ειρωνευθείτε.
Κι όπως εγώ για έν' αδερφό εδεήθηκα,
για έναν τρελόν εσείς προσευχηθείτε.

Cambay's water **Στον Π.Π.Παναγιώ του**

Φουντάραμε караμοσόλι στο ποτάμι.
Είχε ο πιλότος μας το κούτελο βαμμένο
"κι αν λείψεις χίλια χρόνια θα σε περιμένω"
ωστόσο οι κάβοι σου σκληρύναν την παλάμη.

Θολά νερά και μίλια τέσσερα το ρέμα,
οι κούληδες τρώνε σκυφτοί ρύζι με κάρι,
ο καπετάνιος μας κοιτάζει το φεγγάρι,
που ' ναι θολό και κατακόκκινο σαν αίμα.

Το ρυμουλκό σφύριξε τρεις και πάει γιά πέρα,
σαράντα μέρες όλο εμέτραγες τα μίλια,
μ' απόψε-λέω- φαρμάκι κόμπρα είχες στα χείλια,
την ώρα που είπες με θυμό: "θα βγω άλλη μέρα..."

Τη νύχτα σου 'πα στο καμπούνι μιά ιστορία,
την ίδια που όλοι οι ναυτικοί λένε στη ράδα,
τα μάτια σου τα κυβερνούσε σοροκάδα

κι όλο μουρμούριζες βραχνά : "Φάλτσο η πορεία..."

Ξημέρωσε κι ήρθε ο φακίρης με τα φίδια,
η μαχαράνα του Μυζόρ δε φάνηκε όμως!...
Μ' αισχρές κουβέντες τον επείραζε ο λοστρόμος
και του πετούσε απά στα φίδια του σκουπίδια.

Σαλπάραμε! Μας περιμένουν στο Μπραζίλι.
Το πρόσωπό σου θα το μούσκεψε τ' αγιάζι.
Ζεστόν αέρα κατεβάζει το μπουγάζι,
μα ούτε φουστάνι στη στεριά κι ούτε μαντήλι.

MAL DU DEPART

Θα μείνω πάντα ιδανικός κι ανάξιος εραστής
των μακρυσμένων ταξιδιών και των γαλάζιων πόντων,
και θα πεθάνω μια βραδιά, σαν όλες τις βραδιές,
χωρίς να σχίσω τη θολή γραμμή των οριζόντων.

Για το Μαδράς, τη Σιγγαπούρ, τ' Αλγέρι και το Σφαξ
θ' αναχωρούν σαν πάντοτε περήφανα τα πλοία,
κι εγώ, σκυφτός σ' ένα γραφείο με χάρτες ναυτικούς,
θα κάνω αθροίσεις σε χοντρά λογιστικά βιβλία.

Θα πάψω πιά για μακρινά ταξίδια να μιλώ,
οι φίλοι θα νομίζουνε πως τα 'χω πιά ξεχάσει,
κι η μάνα μου, χαρούμενη, θα λέει σ' όποιον ρωτά :
"Ήταν μιά λόξα νεανική, μα τώρα έχει περάσει . . . "

Μα ο εαυτός μου μιά βραδιάν εμπρός μου θα υψωθεί
και λόγο, ως ένας δικαστής στυγνός, θα μου ζητήσει,
κι αυτό το ανάξιο χέρι μου που τρέμει θα οπλιστεί,
θα σημαδέψει, κι άφοβα το φταιστή θα χτυπήσει.

Κι εγώ, που τόσο επόθησα μια μέρα να ταφώ
σε κάποια θάλασσα βαθιά στις μακρινές Ινδίες,
θα 'χω ένα θάνατο κοινό και θλιβερό πολύ
και μιά κηδεία σαν των πολλών ανθρώπων τις κηδείες

A BORD DE L' "ASPASIA

Ταξίδευες κυνηγημένη από τη μοίρα σου
για την κατάλευκη μα πένθιμη Ελβετία,
πάντα στο deck, σε μια σαιζ-λογκ πεσμένη, κάτωχρη
απ' τη γνωστή και θλιβερώτατην αιτία.

Πάντοτε ανήσυχα οι δικοί σου σε τριγύριζαν,
μα εσύ κοιτάζοντας τα μάκρη αδιαφορούσες.
Σ' ό,τι σου λέγαν πικρογέλαγες, γιατί ένιωθες
πως για τη χαρά του θανάτου οδοιπορούσες.

Κάποια βραδιά, που από το Στρόμπολι περνούσαμε,
είπες σε κάποιον γελαστή, σε τόνο αστείου:
"Πώς μοιάζει τ' άρρωστο κορμί μου, καθώς καίγεται,
με την κορφή τη φλεγόμενη του ηφαιστείου!"

Ύστερα σ' είδα στη Μαρσίλια σαν εχάθηκες
μέσα στο θόρυβο χωρίς να στρέψεις πίσω.
Κι εγώ, που μόνο την υγρήν έκταση αγάπησα,
λέω πως εσένα θα μπορούσα ν' αγαπήσω.

Οι γάτες των φορτηγών

Οι ναυτικοί στα φορτηγά πάντα μια γάτα τρέφουν,
που τη λατρεύουνε, χωρίς να ξέρουν το γιατί,
κι αυτή, σαν απ' τη βάρδια τους σχολάνε κουρασμένοι,
περήφανη στα πόδια τους θα τρέξει να τριφτεί.

Τα βράδια, όταν η θάλασσα χτυπάει τις λαμαρίνες,
και πολεμάει με δύναμη να σπάσει τα καρφιά,
μέσα στην πλώρης τη βαριά σιγή, που βασανίζει,
είναι γι' αυτούς σα μια γλυκιά γυναίκεια συντροφιά.

Είναι περήφανη κι οκνή, καθώς όλες οι γάτες,
κι είναι τα γκρίζα μάτια της γιομάτα ηλεκτρισμό·
κι όπως χαϊδεύουν απαλά τη ράχη της, νομίζεις
πως αναλύεται σ' ένα αργό και ηδονικό σπασμό.

Στο ρεμβασμό και στο θυμό με τη γυναίκα μοιάζει
κι οι ναύτες περισσότερο την αγαπούν γι' αυτό·
κι όταν αργά και ράθυμα στα μάτια τούς κοιτάζει,
θαρρείς έναν παράξενο πως φέρνει πυρετό.

Της έχουν πάντα στο λαιμό μια μπακιρένια γύρα,
για του σίδερου την κακήν αρρώστια φυλαχτό,
χωρίς όμως, αλίμονο, ποτέ να κατορθώνουν
να την φυλάξουν απ' το μαύρο θάνατο μ' αυτό.

Γιατί είναι τ' άγρια μάτια της υγρά κι ηλεκτρισμένα
κι έτσι άθελα το σίδερο το μαύρο το τραβά,
κι ουρλιάζοντας τρελαίνεται σ' ένα σημείο κοιτώντας
φέρνοντας δάκρυα σκοτεινά στους ναύτες και βουβά.

Λίγο πριν απ' το θάνατον από τους ναύτες ένας,
αυτός οπού 'δε πράματα στη ζήση του φριχτά
χαϊδεύοντάς την, μια στιγμή στα μάτια την κοιτάζει
κι ύστερα μέσ' στη θάλασσα την άγρια την πετά.

Και τότε οι ναύτες, που πολύ σπάνια λυγά η καρδιά τους,
πάνε στην πλώρη να κρυφτούν με την καρδιά σφιχτή,
γεμάτη μια παράξενη πικρία που όλο δαγκώνει,
σαν όταν χάνουμε θερμή γυναίκα αγαπητή.

?

Ένα Μαχαίρι

Απάνω μου έχω πάντοτε στη ζώνη μου σφιγμένο
ένα μικρό αφρικάνικον ατσάλινο μαχαίρι
-- όπως αυτά που συνηθούν και παίζουν οι Αραπάδες --
που από ένα γέρον έμπορο τ' αγόρασα στ' Αλγέρι.

Θυμάμαι, ως τώρα νά 'τανε, το γέρο παλαιοπώλη,
όπου έμοιαζε με μίαν παλιάν ελαιογραφία του Γκόγια,
ορθόν πλάι σε μακριά σπαθιά και σε στολές σχισμένες,
να λέει με μιά βραχνή φωνή τα παρακάτου λόγια :

"Ετούτο το μαχαίρι εδώ που θέλεις ν' αγοράσεις
με ιστορίες αλλόκοτες ο θρύλος το 'χει ζώσει,
κι όλοι το ξέρουν πως αυτοί που κάποια φορά το 'χαν,
καθένας κάποιον άνθρωπο δικό του έχει σκοτώσει.

Ο δον Μπαζίλιο σκότωσε μ' αυτό την Δόνα Τζούλια,
την όμορφη γυναίκα του, γιατί τον απατούσε.
Ο Κόντε Αντόνιο, μιά βραδιά, το δύστυχο αδερφό του
με το μαχαίρι τούτο εδώ κρυφά δολοφονούσε.

Ενας Αράπης τη μικρή ερωμένη του από ζήλεια
και κάποιος ναύτης Ιταλός ένα Γραικό λοστρόμο.

Χέρι σε χέρι ξέπεσε και στα δικά μου χέρια.
Πολλά έχουν δει τα μάτια μου, μ' αυτό μου φέρνει τρόμο.

Σκύψε και δες το, μι' άγκυρα κι ένα οικόσημο έχει,
είν' αλαφρή, για πιάσε το, δεν πάει ούτε ένα κουάρτο,
μα εγώ θα σε συμβούλευα κάτι άλλο ν' αγοράσεις."
Πόσο έχει; Μόνο φράγκα εφτά. Αφού το θέλεις, πάρ' το.

Ενα στιλέτο έχω μικρό στη ζώνη μου σφιγμένο,
που ιδιοτροπία μ' έκανε και τó 'καμα δικό μου·
κι αφού κανένα δε μισώ στο κόσμο να σκοτώσω,
φοβάμαι μη καμιά φορά το στρέψω στον εαυτό μου ...

Σταυρός του Νότου

Εβραζε το κύμα του γαρμπή.
Ημαστε σκυφτοί κ' οι δυό στο χάρτη·
γύρισες και μου 'πες πως το Μάρτη
σ' άλλους παραλλήλους θα 'χεις μπει.

Κούλικο στο στήθος σου τατού,
που όσο κι' αν το καις δε λέει να σβήσει.
Είπαν πως την είχες αγαπήσει
σε μια κρίση μαύρου πυρετού.

Βάρδια πλάι σε κάβο φαλακρό
κι ο Σταυρός του Νότου με τα στράλια.
Κομπολόι κρατάς από κοράλλια
κι άκοπο μασάς καφέ πικρό.

Το Αλφα του Κενταύρου μιά νυχτιά
με το παλλινώριο πήρα κάτου.

Μου 'πες με φωνή ετοιμοθανάτου:
Να φοβάσαι τ' άστρα του Νοτιά.

Αλλοτε απ' τον ίδιον ουρανό
έπαιρνες, τρείς μήνες στην αράδα,
με του καπετάνιου τη μιγάδα,
μάθημα πορείας νυχτερινό.

Σ' ένα μαγαζί του Nossi Be
πήρες το μαχαίρι, δυό σελλίνια,
μέρα μεσημέρι απά στη λίνια
ξάστραψε σα φάρου αναλαμπή.

Κάτου στις αχτές της Αφρικής
πάνε χρόνια τώρα που κοιμάσαι.
Τα φανάρια πια δεν τα θυμάσαι
και τ' ωραίο γλυκό της Κυριακής.

Federico Garcia Lorca

Ανέμισες για μια στιγμή το μπολερό
και το βαθύ πορτοκαλί σου μεσοφόρι.
Αύγουστος ήτανε δεν ήτανε θαρρώ,
τότε που φεύγανε μπουλούκια οι Σταυροφόροι.
Παντιέρες πάγαιναν του ανέμου συνοδιά
και ξεκινούσαν οι γαλέρες του θανάτου.
Στο ρωγοβύζι ανατριχιάζαν τα παιδιά
κι ο γέρος έλιαζε ακαμάτης τ' αχαμνά του.
Του ταύρου ο Πिकासσο ρουθούνιζε βαριά
και στα κουβέλια τότε σάπιζε το μέλι.
Τραβέρσο ανάποδο - πορεία προς το Βοριά.
Τράβα μπροστά -ξοπίσω εμείς- και μη σε μέλλει.
Κάτου απ' τον ήλιο αναγαλλιάζαν οι ελιές
και φύτρωναν μικροί σταυροί στα περιβόλια.
Τις νύχτες στέρφες απομέναν οι αγκαλιές
τότες που σ' έφεραν, κατσίβελε, στη μπόλια.

Ατσιγγανε κι Αφέντη μου, με τι να σε στολίσω;
Φέρτε το μαυριτάνικο σκουτί το πορφυρό.
Στον τοίχο της Καισαριανής μας φέραν από πίσω
κ' ίσα έν' αντρίκιο ανάστημα ψηλώσαν το σωρό.
Κοπέλες απ' το Δίστομο φέρτε νερό και ξίδι.
Κι απάνω στη φοράδα σου δεμένος σταυρωτά
σύρε για κείνο το στερνό στην Κόρδοβα ταξίδι,
μέσ' απ' τα διψασμένα της χωράφια τ' ανοιχτά.
Βάρκα του βάλτου ανάστροφη, φτενή, δίχως καρένα.
Σύνεργα που σκουριάζουνε σε γύφτικη σπηλιά.
Σμάρι κοράκια να πετάν στην έρημην αρένα
και στο χωριό ν' ουρλιάζουνε τη νύχτα εφτά σκυλιά.

Φάτα Μοργκάνα

Πούθ' έρχεσαι; Απ' τη Βαβυλώνα.
Πού πας; Στο μάτι του κυκλώνα.
Ποιαν αγαπάς; Κάποια τσιγγάνα.
Πώς τη λένε; Φάτα Μοργκάνα.

Πάντα οι κυκλώνες έχουν γυναικείο
όνομα. Εύα από την Κίο.
Η μάγισσα έχει τρεις κόρες στο Αμανάτι
και η τέταρτη είν' έν' αγόρι μ' ένα μάτι.

Ψάρια που πετάν μέσα στην άπνοια,
όστρακα, λυσίκομες κοπέλες,
φίδια της στεριάς και δέντρα σάπια,
άρμπουρα, τιμόνια και προπέλες.

Να 'χαμε το λύχνο του Αλαδίνου
ή το γέρο νάνο απ' την Καντόνα.
Στείλαμε το σήμα του κινδύνου
πάνω σε άσπρη πέτρα με σφεντόνα.

Δαίμονας γεννά τη νηνεμία.
Ξόρκισε, Allodetta, τ' όνομά του.
Λούφαξεν ο δέκτης του ασυρμάτου,
και φυλλομετρά τον καζαμία.

Ο άνεμος κλαίει. Σκυλί στα λυσσιακά του.
Γεια χαρά, στεριά, κι αντίο, μαστέλο.
Γλίστρησε η ψυχή μας από κάτου,
έχει και στην κόλαση μπορντέλο.

Πούσι

Επεσε το πούσι αποβραδís
το караβοφάναρο χαμένο
κ' έφτασες χωρίς να σε προσμένω
μές στην τιμονιέρα να με δείς.

Κάτασπρα φοράς κ' έχεις βραχεί,
πλέκω σαλαμάστρα τα μαλλιά σου.
Κάτου στα νερά του Port Pegassu
βρέχει πάντα τέτοιαν εποχή.

Μας παραμονεύει ο θερμαστής
με τα δυό του πόδια στις καδένες.
Μην κοιτάς ποτέ σου τις αντένες
με την τρικυμία· θα ζαλιστείς.

Βλαστημά ο λοστρόμος τον καιρό
κ' είν' αλάργα τόσο η Τοκοπίλλα.
Από να φοβάμαι και να καρτερώ
κάλλιο περισκόπιο και τορπίλλα.

Φύγε! Εσέ σου πρέπει στέρα γη.
Ηρθες να με δεις κι όμως δε μ' είδες
έχω απ' τα μεσάνυχτα πνιγεί
χίλια μίλια πέρ' απ' τις Εβρίδες.

Θεσσαλονίκη

Στη Μυρτώ Κουμβακάλη

Τράνταζε σαν από σεισμό συθέμελα ο Χορτιάτης
κι' ακόντιζε μηνύματα με κόκκινη βαφή.
Γραφή από τρεις και μούγινες μοτάρι και καρφί.
Με έριχνε η Τούμπα, σε διπλό κρεβάτι, τα χαρτιά της.

Τη μάκινα για τον καπνό και το τσιγαροχάρτι
την έχασες, την ξέχασες, τη χάρισες αλλού.
Ήτανε τότε που έσπασε το μεσιανό κατάρτι.
Τα ψέματα του βουτηχτή, του ναύτη, του λωλού.

Και τί δεν έχω υποσχεθεί και τί δεν έχω τάξει,
μα τα σαράντα κύματα μου φταίνε και ξεχνώ
της Άγρας τα μακριά σαριά, του Σάντουν το μετάξι
και τα θυμάμαι μόλις δω αναθρώσκοντα καπνό.

Το δαχτυλίδι πούφερνα μου τόκλεψε η Οράγια.
Τον παπαγάλο □ μάδησε κι' έπαψε να μιλεί.
Ας εκατέβαινε έστω μια, στο βίρα, στα μουράγια,
κι' ας κοιτάζε την άγκυρα μονάχα, που καλεί.

Τίποτα στα χεράκια μου, μάνα μου, δε φτουράει,
έρωτας, μαλαματικά, ξόμπλια και φυλαχτά.
Σιχαίνομαι το ναυτικό που εμάζεψε λεφτά.
Εμούτζωσε τη θάλασσα και τήνε κατουράει.

Της Σαλονίκης μοναχά της πρέπει το καράβι.
Να μην τολμήσεις να τη δεις ποτέ από τη στεριά.
Κι' αν κάποια στην Καλαμαριά πουκάμισο μου ράβει,
μπορεί να ρθώ απ' τα πέλαγα με τη φυρονεριά.

[Ο Νίκος Καββαδίας στο ΕΚΕΒΙ](#)

[Μικρό Γλωσσάρι στο έργο του Ν. Καββαδία](#)

Νίκος Καββαδίας αφιέρωμα-μηχανή του χρόνου (alpha). Μέρος [1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [5](#)

Νίκος Καββαδίας αφιέρωμα της Κρατικής Τηλεόρασης. Μέρος [1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [5](#)

[Το παράπονο του Καββαδία για το Σεφέρη](#)

Αφιέρωμα Ελευθεροτυπίας

[Ο Νίκος Καββαδίας στον 21ο αιώ να](#) [Ο ποιητής μέσα από τα μάτια του εκδότη](#)
[του](#) [Αμφισβητήσεις και παρανοήσεις](#) [Ανθρ](#)
[ωποκεντρικές πορείες](#)
[Ο Νίκος Καββαδίας, ένας ουμανιστής ποιητής, αν ζούσε σήμερα](#)
[Το ήθος του Καββαδία που γνώ ρισα](#)
[Θεατρικά στοιχεία στο Μαραμπού του Νίκου Καββαδία](#)
[Λαθραίο φορτίο, κρυμμένο στις λέξεις](#)
[«Το καθυστερημένο φορτηγό»](#)
[Βιβλιογραφική οδοιπορία με τον Καββαδία](#)
[Επισημαίνοντας](#)
[«Ο κόσμος έγινε σαν αδειανή φυλλάδα»](#)
[Πέντε φωνές για τον «Μαραμπού»](#)
[Προδημοσίευση](#)
[Δράκος της θάλασσας και της στεριάς](#)

Επιμέλεια αφιερώ ματος Διονύσης Ν. Μουσμότης - [Ελευθεροτυπία](#)

Ποιήματα και τραγούδια άλλων δημιουργώ ν με θέμα τη θάλασσα.

Νίκος Καββαδίας.Ο ποιητής της καρδιάς μας.

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τετάρτη, 17 Μάρτιος 2010 06:36
